

5 pCt. Nu foreslaar man altsaa paa ny de 8 pCt. Jeg synes, det maa blive Genstand for en nøje Prøvelse, navnlig ogsaa fra dette Tings Side, om man nu skal slutte sig til det, som man i sin Tid ikke har ment at kunne gaa med til. Jeg vil gerne opmærksom paa, at i den gældende Lov — ligesom ogsaa i Indenrigsministerens Forslag i 1912 — er der hertil knyttet en Bestemmelse om, at saa længe et Selskab benytter sig af Adgangen til at opføre uafskrevne Erhvervelsesomkostninger, skal det vedblive med at foretage Henlæggelser til Sikkerhedsfonden efter Regelen i § 17, selv om den har naaet Grænseværdierne. Herved gives der de forsikrede en ganske særlig Sikkerhed, en Sikkerhed, som man altsaa har ladet gaa ud i det foreliggende Lovforslag. Det maa være Genstand for en nærmere Forhandling i Udvalget hvorvidt det vil være naturligt overfor Selskaber, der i stor Udstrækning benytter denne Adgang til at opføre uafskrevne Erhvervelsesomkostninger, at stille særlige Krav med Hensyn til Henlæggelsen til Sikkerhedsfonden.

Jeg kommer derefter til et tredje Punkt af væsentlig Betydning, nemlig Optagelsen af Værdipapirerne. Det er naturligt, at man søger at raade Bod paa de Vanskeligheder, der opstaar for Selskaberne i den Henseende, og jeg finder det saa meget mere naturligt, som man fra det offentlige Side er interesseret i, at den Art Selskaber ikke stiller sig afvisende overfor Laan, særlig Statslaan. Man har jo ogsaa tidligere henvendt sig herom til Forsikringselskaberne, og jeg mener derfor, at man for saa vidt har en naturlig Forpligtelse til at søge at raade Bod paa opkomne Vanskeligheder i saa Henseende, naturligvis navnlig forsaa vidt det drejer sig om Statspapirer. Spørgsmaalet er imidlertid, om man kan sige, at de foreslaaede Regler er fuldt ud forsvarlige. Det maa efter min Mening blive Genstand for nøje Prøvelse i et Udvalg. Den ærede Ordfører for Venstre (Kragh) gjorde nogle Bemærkninger derom, og jeg vil i Tilslutning dertil pege paa et Par Punkter.

Jeg vil først gøre opmærksom paa, at man s m hidtil har foretaget Hovedadskillelsen mellem de Værdipapirer, der noteres paa Børsen, og andre Værdipapirer. Man har saa til denne gammelkendte Adskillelse føjet en Sætning, der lyder saaledes: „eller efter deres Art kunde noteres paa Københavns Børs“. Jeg tror ikke, at man i en Lov kan operere med det Begreb: „hvad der kunde noteres paa Københavns Børs“, fordi man ved at prøve Bestemmelsen vil komme til den Opfattelse,

at man her i Virkeligheden ikke har nogen som helst Rettesnor. Om et Papir kan noteres paa Børsen, beror i og for sig i meget ringe Grad paa Papirets Art — og det er jo det, man tænker paa her —, men paa Omsætningshensyn, om der har været stadig Omsætning i Papiret, og de Artsbetingelser, man kan anføre i den Henseende, spiller kun en ganske ringe Rolle eller kommer i Almindelighed slet ikke frem. Jeg tror, at man ved at indføre denne Bestemmelse: „der kunde noteres paa Københavns Børs“ og sidestille saadanne Papirer med Papirer, der virkelig noteres, ganske vil udviske Grænsen. Der vil vist blive overordentlig faa Papirer tilbage, om hvilke det ikke kan siges, at de kunde noteres paa Børsen. Jeg tror, man maa holde sig til den gamle Adskillelse mellem de Papirer, der noteres, og de, der ikke noteres. Jeg kan ikke se, at der, som Regelen er formuleret, egentlig kan være nogen praktisk Fordel ved at operere med dette meget usikre Begreb.

Man foretager dernæst en Adskillelse mellem de amortisable og de uamortisable Papirer. Naar man mener, det er berettiget, navnlig i Livsforsikringsselskaber, at opføre Værdipapirer til en anden Kurs end den, de staar i i Øjeblikket, er den Hovedbetragtning, der bærer denne Opfattelse, at de Selskaber, der har saadanne Papirer, ikke skal sælge dem, men ligge med dem, og disse Papirer har ofte en betydelig højere Værdi end den, de staar i, for dem, der kan ligge med dem, idet de normalt udtrækkes og da til det fulde Beløb, selv om Papirerne staar i omtrent det halve. Man mener nu i det foreliggende Tilfælde ikke at burde nøjes med for de amortisable Papirer at tage en Gennemsnitskurs, men finder det forsvarligt at gaa helt op til den Kurs, hvortil Papirerne er erhvervede. Det er muligt, at man kan gaa saa vidt. Man har dertil føjet den Regel, at saadanne amortisable Papirer, forsaa vidt de var optagne i det foregaaende Aars Regnskab, kan opføres til samme Kurs som i det foregaaende Aar. Det er en noget ejendommelig Regel, idet den saa bestemt peger paa, at det gælder om at faa den højeste Kurs frem ved den ene eller den anden Beregningsmaade. Naar man mener, at denne Beregningsmaade er den rette, vilde jeg finde det naturligt, at man benyttede den i alle Tilfælde. Hvorvidt det i det hele taget er heldigt at gøre en Adskillelse mellem uamortisable og amortisable Papirer, er maaske et Spørgsmaal. Man kunde tænke sig, at man muligvis bedre kunde modificere den gamle Regel ved en eventuel Forlængelse. Sagen